

Carol Higgins Clarková

Víkend v New Jersey naruší špatné zprávy...

Příliš mnoho náhod

**Příliš mnoho
náhod**

Carol Higgins Clarková

Příliš mnoho náhod

Přeložila Ivana Nuhlíčková

Vydal nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Carol Higgins Clark

All rights reserved.

Z anglického originálu *Mobbed*

(First published by Scribner, New York, 2011)

přeložila © 2012 Ivana Nuhličková

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807461847

Poděkování

Uznání a díky patří následujícím lidem, kteří pomohli Regan Reillyové zvládnout dění kolem garážového výprodeje!

Jako vždycky chci vyjádřit vděk své redaktorce a přítelkyni Roz Lipelové za její vedení, podporu a skvělé nápady. Díky, Roz! Děkuji ti i Regan a Jack Reillyovi.

Děkuji také:

Zástupci vedoucího redakce Gypsymu da Silvovi

Hlavnímu výtvarníkovi nakladatelství Scribner Rexi Bonomellimu

Výrobní ředitelce Lise Erwinové

Redaktoru Joshuovi Cohenovi

Asistence nakladatelství Scribner Lise Ericksonové

Výtvarnici Carle Jayne Jonesové

Své agentce Esther Newbergové

Své rodině a přátelům, kteří mě povzbuzovali po celou dobu psaní.

Zvláštní dík patří mým čtenářům – doufám, že si netypický víkend Regan a Jacka na pobřeží užijete.

V radostné vzpomínce na našeho strýce

Kennetha Johna Clarka

známého v rodině jako Strejda

1931–2011

Vždycky jsi nás rozesmál a tak to i zůstane

Máme tě rádi

Kevinovi, Marilyn, Warrenovi, Glennovi, Davidovi, Carol,

Brianovi a Patty Clarkovým

Billymu a Tommymu Quinnoovým

Čtvrtek 4. srpna

„Vyříd' ten hovor, ať to máš za sebou,“ prohodil Jack Reilly, sklonil se, políbil manželku a otevřel dveře loftu, ve kterém v Tribece bydleli.

„Vyřídím,“ odpověděla Regan a lehce se ušklíbla. „Tušila jsem, že z toho chlapíka se nevyklube ten pravý pro Hayley, ale určitě jsem nečekala, že uvidím něco takového jako včera večer.“

„Je to prvotřídní prevít,“ poznamenal Jack. „Hayley udělá dobře, když se mu velkým obloukem vyhne.“

„Máš pravdu,“ souhlasila Regan. „Ale obávám se, že to nebude to první, co ji napadne, až jí vylíčím, co se stalo. Asi bude chvíli trvat, než k tomuhle závěru dojde. Možná tak příštích deset let.“

Jack se usmál a vykročil ze dveří. „Pokud už musí od někoho slyšet špatné zprávy, má štěstí, že jsi to ty. Určitě budeš vědět, jak jí to sdělit co nejohleduplněji.“ Ještě jednou se otočil a Regan objal. „Je vážně úleva, když člověk najde toho pravého. Další důvod připít tvému otci.“

Regan se usmála. „To bezesporu. A tátovi se nikdy neomrzí poslouchat naše díky. Večer mu můžeme připít už pomiliontému.“

Regan a Jack se seznámili, když jejího otce Lukea Reillyho, majitele tří pohřebních ústavů v New Jersey, unesli v New Yorku i s řidičem. Právě vyšel z nemocnice, kde se Reganina matka Nora zotavovala po zlomenině nohy. Případ dostal na starost Jack, velitel jedné z newyorských policejních jednotek. Zbytek, jak s oblibou říkali, je už historie.

„Rád bych vyjel kolem sedmé,“ prohodil Jack, když vyšel na chodbu. „Doufejme, že do té doby se už doprava zklidní.“

Měli namířeno na pobřeží, aby strávili slunečný víkend s Reganinými rodiči v domku na pláži, který si pořídili ve Spring Lake. Předtím jezdili léta do Hamptons. V sobotu má Nora narozeniny.

Regan s úsměvem sledovala, jak Jack stiskl tlačítko výtahu. Ztělesňoval to nejlepší, co ji v životě potkalo – navíc byl velice pohledný, měřil sto osmdesát pět centimetrů, měl zelené oči a světle hnědé vlnité vlasy. Regan byla asi o deset centimetrů menší, s tmavými vlasy, modrýma očima a světlou pletí. Patřila k tmavovlasým Irům. Lidé při pohledu na ně často poznamenali, že snad byli jeden pro druhého stvoření.

Dveře výtahu se otevřely. „Na shledanou, Regan Reillyová Reillyová,“ prohodil Jack a zamával jí.

To byla další zajímavá náhoda. Už před svatbou měli oba stejné příjmení. Když se Regan vdala, nemusela se trápit nepříjemným úřadováním.

„Miluju tě,“ zavolala za manželem. Potom zavřela dveře a odhodlaně vykročila ke své pracovně. Když se seznámila s Jackem, působila v Los Angeles jako soukromý detektiv a měla malou příjemnou kancelář v Hollywoodu. Po svatbě se přestěhovala do New Yorku a zařídila si kancelář v jejich rozlehlém renovovaném loftu. Regan vždycky říkala, že rekonstrukce bytu nebyla žádná procházka růžovou zahradou, ale stálo to za to.

Obvykle ji pohled na domácí pracovnu s lesklým mahagonovým stolem a stejnými policemi plnými knih a obrázků těšil. Ale dnes to bylo jiné. Kéž by ten telefonát vyřídila už předešlý večer. Jenomže Hayley pracovala dlouho do noci. Regan si odsunula židli a pohlédla na staré hodiny po babičce na křbové římse. Bylo osm a deset minut. Číslo Hayleyina mobilu měla poznamenané na kousku papíru.

Hayley Pattonová, spolužačka ze střední školy, se Regan ozvala v pondělí dopoledne. To bylo před třemi dny. Měla za sebou další nepovedený víkend bez svého přítele. Scott Thompson, chlapík, s nímž

chodila už čtyři měsíce, měl za sebou náročný rozvod a tvrdil, že víkendy musí trávit se svým šestnáctiletým synem, který jinak žije u matky.

„Dokud se to všechno neuklidní, musím se věnovat Trevorovi,“ zdůrazňoval.

Scott žil a pracoval v severní části New Jersey. Hayley byla vycházející hvězdou v oboru přípravy a zajištění společenských akcí a měla velký byt v New Yorku.

„Můžeš si myslet, že jsem blázen,“ sdělila Hayley Regan, „ale kolik šestnáctiletých kluků chce trávit téměř každý sobotní večer s tátou?“

„Moc jich nebude,“ souhlasila Regan.

Hayley pokračovala dál. „Scott přece může strávit den se synem, potom přejet most George Washingtona a na večeri být se mnou. Několikrát to tak udělal, ale už víc než měsíc jsem ho o víkendu neviděla. Je léto. Ani jednou jsme se nevypravili na pláž jako normální páry. Hrozně mě to štve. Když jsme spolu, je nám moc dobře. Připadá mi, že jsme si ve spoustě věcí podobní. A mám ho ráda. Možná potřebuje čas, než se vrhne do dalšího vážného vztahu. Ale jestli mě podvádí, chci to vědět *hned*. Moc rád chodí na večírky, na které ho беру – možná až trochu příliš rád.“ Hayley se na chvíli zarazila. „Regan, můžu si tě najmout, abys mi ho prověřila?“

„Samozřejmě, Hayley,“ ujistila ji Regan. „Kdy se s ním máš zase vidět?“

„Ve čtvrtek.“

„Co bude dělat následujících pár večerů?“

„To by mě taky zajímalo.“

„Můžu začít hned dnes, sledovat ho, až skončí v práci.“

„Výborně!“

V pondělí a úterý Regan Scotta sledovala, když odešel z kanceláře. Oba večery se vypravil nejdřív do posilovny, potom rovnou domů. Včera se k ní přidal Jack, předtím si pár hodin nadělal a odešel z práce dřív.

Regan sáhla po telefonu. Když vytáčela číslo, měla obavy, jak bude kamarádka reagovat.

„Regan!“ vyhrkla Hayley. Zvedla telefon po prvním zazvonění.

Zdalo se, jako by byla venku na ulici – bylo slyšet klaksony, v dálce kvílela nějaká siréna. „Scott mi právě poslal esemesku, že musí naši schůzku dnes večer zrušit. Psal, že později zavolá. Máš něco nového?“

„Ano, mám.“

„Z tvého tónu usuzuju, že to není nic pěkného.“

Regan se zamračila. „Ne, to opravdu není.“

Hayley zasténala. „Moc se mnou chtěl jít včera večer na tu premiéru, ale nemohla jsem nikoho vzít. Byla tam spousta hvězd, takže platila přísná bezpečnostní opatření. Dokonce mi včera volal a dožadoval se pozvánky. Kdepak nakonec byl?“

Sakra, pomyslela si Regan. Tak do toho. „Hayley, vyšel si s někým, kdo –“

„Já věděla, že má někoho jiného!“ skočila jí Hayley do řeči. „Mělas pocit, že je jim spolu dobře?“

„No,“ začala Regan, ale na chvíli se zarazila. „Hayley, asi bude nejlepší, když ti to řeknu rovnou. Scott se včera večer zasnoubil.“

„Zasnoubil?!“

„Ano. Jack tam byl se mnou. Sledovali jsme Scotta od jeho kanceláře až do restaurace vzdálené asi hodinu chůze jižním směrem. Když zmizel uvnitř, asi čtvrt hodiny jsme počkali, pak jsme vešli a posadili se u vedlejšího stolu. Byl tam s nějakou ženou...“

„Slyšeli jste, jak ji žádá o ruku?“ Hayley téměř křičela.

„Ne tak úplně. Byla to čínská restaurace. Když rozlomila sušenku pro štěstí, vypadl na ni prsten.“

„Co se dělo dál?“

„Myslím, že na papírku bylo napsané: Vezmeš si mě? Vykřikla, řekla ano a číšníci začali tleskat.“

„To je ale ponižující!“

„Máš pravdu,“ souhlasila Regan. „Tohle nebyl chlap pro tebe.“

„Byla hezká?“

„No,“ začala Regan.

„Nechci to slyšet,“ přerušila ji Hayley. Na chvíli ji zradil hlas.

„Určitě to musel už nějakou dobu plánovat. Proč mě do toho tahal? Jen proto, aby se dostal na ty nejlepší večírky a do módních nočních klubů? Že by jen čekal, jestli ho vezmu na tu premiéru, a teprve potom mi dal kopačky?“

„Nemám tušení, Hayley. Ale určitě ti bude líp bez něho. Vždyť musel lhát i té druhé ženě.“

„Regan, tohle mu vrátím. Nevím ještě jak, ale něco vymyslím. Bude toho litovat, věř mi.“

„Hayley, dávej si pozor. Zapomeň na něho. Najdeš si někoho jiného. Jsi pořád ve společnosti...“

„Všichni to tvrdí, ale věř mi, není to jednoduché. Já na těch společenských akcích tvrdě pracuju. Jde o obchod. Loni jsem zkusila internetovou seznamku a neřekla bys, co se stalo. Dali mě dohromady s mým bratrem!“

„Já vím,“ prohodila Regan soucitně.

„Musím běžet na metro. Zavolám ti později, ano?“ vyhrkla Hayley překotně. Zdálo se, jako by se ze všech sil snažila zadržet pláč.

„Kdykoli mi můžeš zavolat, Hayley. Máš mé číslo na mobil.“

„Děkuju. Ahoj.“

Ten chlapík je vážně hrozný mizera, pomyslela si Regan, když zavěsila a vykročila do kuchyně. Pokud by šel s Hayley na tu premiéru, kdy by požádal tu druhou dívku o ruku? Dneska večer? Když si nalévala kávu, zazvonil telefon. Sáhla po sluchátku na stěně.

„Haló.“

„Regan, já mu to oplatím!“ křičela Hayley důrazně. Regan slyšela v pozadí hukot podzemky. „Ještě nevím jak, ale na něco určitě přijdu. Promluvíme si později.“

Ozvalo se kliknutí a telefon zmlkl. Za chvíli zazvonil znovu. Musí být hrozně naštvaná, pomyslela si Regan, když zvedla sluchátko. Očekávala, že uslyší podrobnější plány na pomstu.

Byla to ale její matka.

„Ahoj, mami. Myslela jsem, že píšeš.“

Nora Regan Reillyová byla známá autorka detektivek, která ráda usedala k počítači už kolem šesté ráno.

„Psala jsem,“ odpověděla Nora, „ale mohla bys mi udělat laskavost, sednout na vlak a přijet sem?“

„Samozřejmě. Co se děje?“

„Právě mi volala rozčilená Karen Fultonová. Je to moje kamarádka ze střední školy, na jaře jsme se setkaly na abiturientském srazu. Žije v San Diegu. Právě se dozvěděla, že její matka, nezdolná Edna Frawleyová, prodává jejich dům u moře v Bay Head.“

„Nepobývalas v tom domě kdysi dávno?“ zeptala se Regan.

„Kdysi dávno?“ zopakovala Nora se smíchem. „Díky, Regan. Ano, pobývala.“

„Nechtěla jsem říct, že by to bylo *tak* strašně dávno,“ bránila se Regan.

„Na tom nesejde,“ pokračovala Nora. „Prostě Edna dneska pořádá garážový výprodej. Najala si letadlo, aby létalo s plakátem nad pláží, a zaplatila si v místních novinách celostránkový inzerát. Na prodej je všechno, co v domě zanechala herečka Cleo Paradiseová, měla ten dům měsíc pronajatý. Karen má obavy, že jí nezůstane žádná upomínka na mládí. Okamžitě sedá do letadla, ale dostane se tam až večer. Požádala mě, abych se tam vypravila a zjistila, co se děje. Byla bych moc ráda, kdybys jela se mnou.“

„Mrknu se na jízdní řád,“ řekla Regan a vykročila zpátky do své pracovny. „Zdá se, že Karenina matka je opravdu zajímavá dáma.“

„To bezesporu. Dobře si na ni vzpomínám. U Edny Frawleyové můžeš vždycky očekávat nečekané věci.“

Něco jako u Scotta, pomyslela si Regan a vybavila si scénu z čínské restaurace. Ta dívka jeho žádost o ruku určitě nečekala. A Hayley se teď chystá na odplatu.

Regan najednou znervózněla. Pokud mu Hayley něco provede, kdoví, jakých dalších neočekávaných kousků je ten člověk schopný.

O dvacet sedm minut dřív

„Nemůžu věřit svým uším!“ kvílela Karen Fultonová.

Edna Frawleyová držela telefon co nejdál od ucha, hlasitá hysterie její dcery představovala nepříjemný kontrast s poklidnou nehybností ranního vzduchu. Jako by moje holčička byla tady, hned vedle mě, ne o pět tisíc kilometrů dál v Kalifornii, pomyslela si Edna a upravila si načesané jahodově blond vlasy. I v sedmdesáti osmi letech byla stále připravená vrhnout se do víru dění. Nalíčená, oblečená do kombinézy, kterou nosila v šedesátých letech, si vychutnávala klidné ráno v altánu a počítala minuty do chvíle, než se objeví první zájemci o garážový výprodej. Doufala, že přijede i nějaký televizní štáb.

„Už jsem prostě taková, zlato,“ prohodila Edna vesele a sáhla po šálku s kávou. „Když příležitost zaklepe na dveře, otevřu jí.“

„Ale tys otevřela úplně cizímu člověku!“

„Ten úplně cizí člověk zazvonil u branky. A je za tenhle dům ochotný zaplatit poměrně hezkou sumu. V době, kdy nikdo nic nekupuje.“

„Ale tys ten dům přeci nechtěla prodat!“

„Což je ještě lepší, protože nebudu muset platit provizi realitní kanceláři.“

„Ale vždyť je to náš dům u moře,“ namítla Karen. „V dětství jsem tam trávila každé léto. Ty ses tam přestěhovala na penzi... Jsou tam všechny vzpomínky, ty mají nevyčíslitelnou hodnotu.“

„Vždycky sis stěžovala, že to tady není dost nóbl. Že to není dost blízko promenáde a autodromu, že to není dost blízko –“

„Já vím, ale to jsem byla ještě dítě,“ přerušila ji Karen. „Měli jsme štěstí, že jsme získali tak nádherný dům, i když není přímo na pláži.“

„Tvůj otec byl posedlý obavami z erozí a sesuvů půdy. Kdybychom byli u vody, každý den by pravítkem přeměřoval, jestli se dům nepohnul.“ Edna si povzdechla. „Nechápej to špatně, zlato. Nebude se mi snadno loučit se zahradou, bazénem a pocitem soukromí. Tohle místo má svoje kouzlo. Ale při dnešní situaci na trhu bych už klidně mohla být pod drnem, než bychom našli kupce, který by byl ochotný zaplatit sumu, kterou tvé vzpomínky nevyčíslitelné hodnoty zřejmě mají.“

„Byla bych ráda, kdyby sis se mnou o tom nejdřív promluvila.“

„O čem bychom si měly promluvit? Jak často sem jezdíš? Jednou dvakrát do roka? Od tátovy smrti, a to už je šest dlouhých let, se o dům starám sama. Arnetta mi vždycky říkala, že mám ten dům v létě alespoň na měsíc pronajmout, získat nějaké peníze a zajet za ní do vesničky pro seniory, abych zjistila, jak se mi tam bude líbit. Jsem jí hrozně vděčná. Pobyt u ní v Golden Peaks byl úžasný. A teď si tam budu moct koupit bydlení!“

„Myslela jsem, že ti Arnetta leze na nervy.“

„Poslední dobou mi přirostla k srdci.“

„Ale proč tak překotně? Nedalo by se to o chvíli odložit? Probraly bychom všechny věci v domě společně, potom si ho klidně prodej.“

„Vlak se ale už rozjel, zlato. Kromě toho, ten člověk se chce nastěhovat co nejdřív, hned jak to bude možné. A já mám štěstí, že tu zůstaly ty věci po Cleo Paradiseové, které můžu prodat. Ukážou se tu i lidi, které by to jinak vůbec nenapadlo. Když budu mít štěstí, zbavím se všech krámů z půdy i ze sklepa. Třídít to bylo docela dobrodružné.“

„Ne abys mi prodala moje věci!“

„Neboj, ty jsou nedotknutelné.“

„Mami, nemyslím si, že bys měla právo prodat věci, které si tam

nechala Cleo Paradiseová. Neměla bys jí dát vědět a dopřát jí čas, aby si pro ně mohla přijet?“

„To je další šťastný zvrát! Když jsem se sem v neděli vrátila, našla jsem dopis, který tu nechala. Doufala jsem, že ji uvidím, ale odjela o několik dnů dřív. Omlouvala se a navrhla, že pokud všechno nezůstalo v původním stavu, ať si nechám zálohu, a s věcmi, které tu zapoměla, ať naložím, jak uznám za vhodné. Mám to černé na bílém. Byla trochu čuně, takže si myslím, že se to všechno vyrovnalo.“

„No, ale její jméno jsi na ten inzerát dávat nemusela.“

„Proč ne?“

„Nepřipadá mi to správné. Myslela jsem, že ji máš ráda.“

„Byla to moc milá holka, i když odmítla mé pozvání do klubu na oběd. Víš, čím si mě tak získala?“

„Čím?“ zeptala se Karen otupěle.

„Říkala, že se nemůže dočkat, až si zaleze do altánu a bude si číst. S tvým otcem jsme tu proseděli mnoho letních večerů...“ Edna na chvíli zradil hlas.

„Já tam dostala první pusu,“ vybavila si Karen.

„Vůbec mi to nepřipomínej,“ vyhrkla Edna. „Ten kluk se mi nikdy nelíbil. Co to měl za šílenou přezdívku?“

„Rybka.“

„Aha, přesně tak. Miloval plavání. Kůži na rukou měl stále rozmáčenou.“ Edna zvedla oči v sloup. „Karen, ber to celé jako dobrou zprávu. Když jsem se sem v neděli vrátila, měla jsem zvláštní pocity. Na jednu stranu bylo příjemné ocitnout se zase doma, ale zároveň mě vůbec netěšilo, že opouštím své nové přátele z Golden Peaks. Připravovala jsem si šálek čaje, který je podle mé babičky ideální ve chvíli, kdy na člověka skočí smutek, ale je ještě brzo na skleničku. Chystala jsem se zrovna napít, když někdo zazvonil u dveří. Byl to osud! Později v noci jezdili kolem ti cvoci, troubili a pokřikovali na Cleo a já měla velkou radost, že jsem souhlasila s prodejem domu. Máme sice bránu a poplašný systém, ale už se tu necítím bezpečně...“ Edna se na chvíli odmlčela,

aby dcera mohla nové informace zpracovat. „V Golden Peaks jsem se vůbec necítila sama.“

„Dobře víš, že bych si moc přála být někde blíž. Ale ředitelství Hankovy firmy je v San Diegu.“

„Zkoumá nějaké chalupy v Tichém oceánu. Co je špatného na chalupách v Atlantiku?“ zeptala se Edna bůhví pokolikáté. „Atlantik je kousek odsud. Kdybyste žili u mě, mohl by chodit do práce pěšky.“

Karen si povzdychla. „Ví Frankie, na co se chystáš?“

„Hluboce o tom pochybuju. Když teď spolu mluvíme, nejspíš je uprostřed nějakého oceánu. Zajímá ho jen ta jeho loď a piáno. Taky tu nikdy nebývá. Kéž by se mi podařilo alespoň z jednoho z vás vychovat domácí typ.“

„Pomáhá ti někdo s tím výprodejem?“

„Dvě moc milé mladé dámy, které se na garážové výprodeje specializují. Měla jsem štěstí, že jsem na ně natrefila.“

„A co ostraha?“

„Dva mladí pohlední svalnatí muži. Ach, kdybych tak byla znovu mladá...“

„Kdo to je?“

„Vyhadzovali z jednoho z klubů v Asbury Parku. Mají skvělá doporučení. Taky tetování a tak.“ Edna vstala a rozhlížela se po zahradě. Bazén se leskl v slunečním světle. Živý plot, který lemoval ten kovový, byl bohatý a bujně zelený. A celý trávník pokrývaly nepotřebné věci. „Začínám nový život, zlato. Je to velice vzrušující. Znovu se cítím mladá. A věř mi, že se všemi mými bolístkami to vůbec není snadné.“

„Volám na aerolinky.“

„Moc ráda tě uvidím. A připrav se ještě na jedno velké překvapení, o kterém ti řeknu.“

„O co jde?“ vyhrkla Karen.

„Kdybych ti to řekla už teď, nebylo by to překvapení, ne?“ prohodila Edna a spokojeně zavěsila.

Když Regan prostudovala jízdní řád, spěchala do ložnice. Vlak odjíždí z Penn Station za hodinu. Jsem moc ráda, že jsem jednou začala balit včas, pomyslela si, když přidala do kufru ještě nějaké oblečení.

Pořád jí z hlavy nešla Hayley, zarazilo ji, jak byla rozčilená. Kéž by tak existoval nějaký skvělý muž, kterému bych ji mohla představit, pomyslela si, když sbírala toaletní potřeby. Ale kdyby nějaký takový byl, Kit by mě zabila, kdybych ho nepředstavila nejdřív jí.

Kit byla Reganina nejlepší kamarádka, bydlela v Hartfordu a pracovala v pojišťovací společnosti. Seznámily se v prvním ročníku na vysoké škole, když společně trávily jeden semestr v Anglii. Kit stále ještě hledala toho pravého. Regan už měla Jacka, ale pořád se rozhlížela po někom vhodném pro kamarádku.

Zatím se jí to moc nedařilo. Víkend Čtvrtého července trávila Kit s nimi ve Spring Lake. Regan jí domluvila rande naslepo, ale skončilo to tragicky. Když si vybavila chvíli, kdy se Kit vrátila po večeri domů, musela se ještě teď nahlas rozesmát.

„Regan!“ křičela kamarádka. „Copak jsi ztratila rozum?“

„Bylo to tak strašné?“ zeptala se Regan nejistě.

„Tak strašné? Ještě horší. Když jsi mi řekla, že jste se s ním s Jackem seznámili na pláži, představovala jsem si, jaký by asi mohl být,“ líčila Kit pobaveně. „Dobře, věkem jsme si blízcí, je svobodný, nevypadá

špatně a má dobré vzdělání, ale nikdy by mě nenapadlo, že bude celý večer vyprávět jen o tom, jak ho fascinují bezobratlí.“

„Bezobratlí?“

„Jo, bezobratlí.“

„Když mě žahla do nohy medúza, velice mi pomohl,“ vysvětlovala Regan. „Měl v tašce ocet a okamžitě mi z něj udělal obklad. Přesně věděl, co podniknout.“

„A to ti vůbec nenapovědělo, co je to zač?“ ujistila se Kit nevěřičně. „Většina chlápků, se kterými jsem chodila, si na pláž nebrala ani opalovací krém. A tenhle člověk měl ocet! A poslechni si ještě tohle: Když jsme se posadili, podal mi vlhčený ubrousek, abych si otřela ruce. A požádal o oddělené košíky na pečivo.“

„Asi je trochu zvláštní. Ale snažím se, Kit.“

„A nepřestávej s tím, prosím.“ Kit se na chvílku zarazila. „Moc si tvé snahy cením, Regan. Opravdu. Ale tenhle chlápek byl vážně posedlý stvořeními bez páteře.“

„V tom případě se k sobě prostě nemůžete hodit,“ rozesmála se Regan.

Podívala se na hodiny a usoudila, že si musí pospíšet. Zavřela kufr, sáhla po telefonu a vytočila Jackovo číslo.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Ano, všechno v pořádku,“ ujistila ho. „Volala matka,“ začala a rychle mu vysvětlila situaci s prodejem domu.

„Jak je možné, že Cleo Paradiseová skončila v pronajatém domku?“

„Nemám tušení. Loni touhle dobou byla prakticky neznámá. Potom natočila ten trhák a získala nominaci na Oscara. A teď její jméno využívají, aby přilákali lidi na garážový výprodej.“

„Myslím, že se Cleo Paradiseové sláva líbí, ale vždycky je něco za něco. Toho Oscara stejně nezískala, její další film byl propadák, což spoustu lidí potěšilo, takže teď je z ní hvězda garážového výprodeje. Otázkou je, proč tam nechala tolik věcí?“

„Kdoví? Možná toho tam moc není.“

„Mimochodem, zastihlas Hayley?“

„Ano. Musím přiznat, že ji to dost rozhodilo. Okamžitě začala přemýšlet o odplatě, to mi dělá starost. Doufám, že se uklidní. Jacku, musím běžet. Tašku mám sbalenou. Mohl bys mi ji večer přivést?“

„Samozřejmě. Buď opatrná, Regan.“

Usmála se. Tohle jí Jack říká vždycky. A ona to vždycky moc ráda slyší. „Budu.“

Bylo sice ještě poměrně brzo, ale slunce už začínalo pálit. Regan chytila taxík, nastoupila, zabouchla dveře a oznámila: „Penn Station, prosím.“

Řidič beze slova šlápl na plyn. Doufám, že mě slyšel, pomyslela si Regan, když taxík vyrazil. Potom zaslechla nějaké mumláni. Další řidič, který navzdory předpisům telefonuje, pomyslela si. O čem ti lidé celé hodiny pořád mluví?

U nádraží zaplatila a dala řidiči pěkné spropitné, ale ten vůbec nedal najevo vděk. Kdybych mu ale spropitné nedala, pomyslela si Regan, když si ukládala peněženku zpátky do kabelky, cítila bych se provinile. Neřešitelná situace. Vystoupila, přeběhla přes chodník k eskalátoru, a jak sjížděla dolů, viděla, že na nádraží už čeká spousta cestujících, mnozí v šortkách a tričku, s kufry na kolečkách. Byl srpen, podle předpovědi měl být horký slunečný víkend.

Regan si koupila lístek a kelímek kávy. O chvíli později už se usadila ve vlaku. Vytáhla počítač a poslala krátký mail Hayley. Vybídla ji, aby nic nepodnikala s horkou hlavou, a slíbila, že později zavolá. Potom si vyhledala informace o Cleo Paradiseové. Objevilo se několik fotografií drobné herečky. Měla světle hnědé vlasy, porcelánovou pleť a nádherné zelené oči.

Cleo byla jedináček, její rodiče si změnili příjmení na Paradiseovi po svatbě, když založili cestovní kancelář Paradise. Organizovali dobrodružné výpravy po celém světě. Toulali se přes dvacet let, než se narodila Cleo. Ale ani miminko je nedokázalo zastavit. Brali ji všude s sebou, cestovali dál. Ať si člověk vzpomněl na jakýkoli kout planety, určitě tam byli. Arktida, Amazonie, severní pól, brazilské deštné pra-